

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1279/2025
18.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић, браниоца окривљене ГГ, адвоката Горана Карадаревића и браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Љубомира Апра, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр. 1090/19 од 16.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 23/25 од 09.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић, браниоца окривљене ГГ, адвоката Горана Карадаревића и браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Љубомира Апра, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр. 1090/19 од 16.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 23/25 од 09.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр. 1090/19 од 16.09.2024. године окривљени ГГ, АА, ББ, ВВ и ДД су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, за које дело су окривљене ГГ и ДД осуђене на казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци, окривљени ББ и ВВ на казне затвора у трајању од по једне године. Окривљени АА је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, коју ће сходно члану 45. став 3. КЗ издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању од шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом су окривљени на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени су ослобођени од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 9) ЗКП окривљени су обавезани да плате судски паушал у износу од по 5.000,00 динара, у року од тридесет дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 23/25 од 09.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ГГ, АА, ББ, ВВ и ДД и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр. 1090/19 од 16.09.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат Катарина Антуновић због повреде закона из члана 16. и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

- бранилац окривљене ГГ, адвокат Горан Карадаревић због повреде закона из члана 438. став 2 тачка 1) у вези члана 74. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

- бранилац окривљеног АА, адвокат Љубомир Апро, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, наведене пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Љубомир Апро, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерке захтева за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић, браниоца окривљене ГГ, адвоката Горана Карадаревића и браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Љубомира Апра доставио Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић, браниоца окривљене ГГ, адвоката Горана Карадаревића и браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Љубомира Апра су неосновани.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљених у захтевима за заштиту законитости истичу да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати и то на записницима о испитивању осумњичених сачињених у Полицијској станици Сребреница, Република Српска и то осумњичене ГГ сачињен под бројем 19-2/01-314/18 од 17.09.2018. године, осумњиченог АА сачињен под бројем 19-2/01-313/18 од 17.09.2018. године, осумњиченог ББ под бројем 19-2/01-316/18 од 18.09.2018. године, осумњиченог ВВ под бројем 19-2/01-315/18 од 18.09.2018. године и осумњичене ДД под бројем 19-2/01-332/18 од 18.09.2018. године.

Образлажући свој став, бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат Катарина Антуновић у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају истрага вођена за кривично дело тешка крађа из члана 226. став 1. Кривичног законика Републике Српске и да је Основно јавно тужилаштво у Сребреници подигло оптужницу против окривљених за кривично дело за које је запређена казна затвора преко осам година. Како су окривљени држављани Републике Србије, а одредбом члана 74. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку Републике Србије прописано да је одбрана обавезна уколико се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од осам година или тежа казна, од првог саслушања па до правоснажног окончања кривичног поступка, јасно је да су записници о саслушању окривљених у ПС Сребреница сачињени на незаконит начин, јер су окривљени испитани без присуства бранилаца. С обзиром да су се окривљени у спорним записницима изјашњавали о делу и кривици, односно давали исказ у складу са чланом 289. став 4. ЗКП Републике Србије, ниједна поука стављена у записник не може чинити наведене записнике законитим, посебно из разлога што су окривљени били неуке странке, нису били стручни да себи пруже адекватну одбрану, без поверљивог разговора, без довољно времена за припрему одбране и нису могли сами себе заступати у таквом поступку, а чак и да су окривљени заиста навели да им није потребан бранилац, наведена чињеница није од утицаја на другачији закључак у погледу законитости самих записника. Бранилац је оспорила и то што је суд прочитао као доказ записник о саслушању сведока ЂЂ сачињен дана 18. 09. 2018. године у Првој полицијској управи - одељење криминалистичке полиције Сарајево, из разлога што се окривљени никада нису сагласили да се прочитају искази сведока у смислу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, већ су се изричито томе противили и инсистирали да се сведоци непосредно испитају пред судом.

Бранилац окривљене ГГ, адвокат Горан Карадаревић у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови у кривичном поступку као доказе користили записнике о саслушању окривљених који су сачињени у ПС Сребреница, иако су окривљени своје исказе дали без присуства браниоца. По оцени браниоца, судови се позивају на одредбу члана 47. став 3. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима Републике Србије, која прописује да се процесна радња предузета према прописима државе молиље изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије као и на одредбу члана 53. став 1. Законика о кривичном поступку Републике Српске, којом је прописано да осумњичени мора имати браниоца само ако је нем или глув или осумњичен за кривично дело за које се може изрећи казна доживотног затвора. По оцени браниоца, нижестепени судови нису имали у виду одредбе члана 143. став 2. тачка В) ЗКП Републике Српске, којом је прописано да се на почетку испитивања осумњиченом саопштава да се може изјаснити

о делу које му се ставља на терет и изнети све чињенице и доказе који му иду у корист, и ако то учини у присуству браниоца, да је такав његов исказ допуштен као доказ на главном претресу и да без његове сагласности може бити прочитан и коришћен на главном претресу. На основу наведене одредбе је јасно да само записници који су дати у присуству браниоца могу се на главном претресу прочитати као доказ, а што је у складу и са домаћим законодавством. Бранилац је истакао и одредбе члана 74. и 289. ЗКП Републике Србије као и члана 289., која прописује да осумњичени у полицији мора имати браниоца и за кривична дела за која није прописана обавезна одбрана, да би се тај записник могао прочитати на главном претресу.

Бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Љубомир Апро у захтевима за заштиту законитости истиче да се окривљенима ставља на терет да су извршили кривично дело тешка крађа из члана 226 став 1. тачка 1) у вези члана 37. Кривичног законика Републике Српске, а које је кривично дело одговара кривичном делу тешка крађа из члана 204 став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика Републике Србије а за које дело је по оба цитирана законика предвиђена казна затвора у трајању од једне до осам година. По оцени браниоца, имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да су окривљени саслушани без присуства браниоца у просторијама полицијске станице у Сребреници, те иако је наведени записник у складу са процесним законодавством Републике Српске, исти се не може користити као доказ у кривичном поступку пред судом Републике Србије јер исти није у складу са основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода, која као општеприхваћена међународна правила чине део правног поретка Републике Србије.

Из списка предмета произлази да је Окружно јавно тужилаштво Бијељина, Република Српска, подручна канцеларија у Сребреници, поднело оптужницу Основном суду у Сребреници број Т 14 1 КТ 00044518 од 28.11.2018 године, која је потврђена решењем Основног суда у Сребреници број 820 К 022327 18 Кпс од 19.12.2018. године, против окривљених ГГ, АА, ББ, ВВ и ДД, због постојања основане сумње да су заједно извршили кривично дело крађе из члана 226. став 1. тачка 1) у вези члана 37. Кривичног законика Републике Српске.

Основно јавно тужилаштво у Новом Саду је дана 08.07.2019. године поднело Основном суду у Новом Саду целокупне списе предмета Основног суда у Сребреници, који је формиран по поднетој оптужници Окружног јавног тужилаштва Бијељина, Република Српска, подручна канцеларија у Сребреници, против наведених окривљених, сви држављани Републике Србије, те је дописом број КТО 525/21 од 04.07.2019. године обавестило суд да Основно јавно тужилаштво у Новом Саду преузима кривично гоњење против окривљених, а наведеним поднеском је извршено прецизирање поднетог оптужног акта у погледу чињеничног описа и правне квалификације дела тако што је окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика Републике Србије.

Из списка предмета још произилази да је Полицијска управа Зворник-Полицијска станица Сребреница сачинила записнике о саслушању осумњичених ГГ и АА дана 17.09.2018. године, ББ, ВВ и ДД дана 18.09.2018. године, и да је у свим наведеним записницима наведено да су исти сачињени на основу члана 227. став 1. Законика о

кривичном поступку Републике Српске у вези кривичног дела тешка крађа из члана 226. став 1. Кривичног законика Републике Српске, на штету ЕЕ и да су на основу члана 144. ЗКП Републике Српске осумњичени обавештени да се саслушање снима уређајем за аудио снимање, те да имају право да затраже репродуковање снимка како би проверили своју изјаву.

Осумњиченима су том приликом предочена права из члана 143. ЗКП Републике Српске, између осталог и да могу да узму браниоца по свом избору који може да буде присутан њиховом испитивању, као и право на браниоца без надокнаде ако према свом имовном стању не могу да снесу трошкове своје одбране, да могу да се изјасне о делу које им се ставља на терет и изнесу све чињенице и доказе које им иду у корист, и уколико то учине у присуству браниоца, такав њихов исказ је дозвољен као доказ на главном претресу и без њихове сагласности може да буде прочитан и коришћен на главном претресу. Осумњиченима је још предочено да могу да се одрекну својих саопштених права и у том смислу да изнесу своје одбране без присуства браниоца, о чему ће се пре давања изјаве изричито одредити и да се не могу одрећи права на присуство браниоца у случају обавезне одбране, те да уколико се одрекну права да узму браниоца, а касније у току испитивања или у даљем току поступка изразе жељу да узму браниоца, омогућиће им се узимање браниоца и поступак наставити по приступању њиховог браниоца. Осумњичени су се изјаснили да не желе да узму браниоца који може да буде присутан њиховом испитивању и навели су да желе да изнесу своју одбрану и да одговарају на постављена питања. На крају записника је констатовано да на основу члана 144. ЗКП Републике Српске осумњичени имају право да прочитају записнике или да захтевају да им се исти прочитају, осумњичени су наводили да желе да им се записници прочитају или да сами прочитају, потписали наведене записнике, нису имали приговоре на исте и нису желели да им се исти репродукују. Записнике су потписали осумњичени, полицијски службеник и записничар.

Дана 18. 09. 2018. године Прва полицијска управа - одељење криминалистичке полиције Сарајево је сачинило записник о саслушању сведока ЂЂ број 02/8-2-1537/18, поводом кривичног дела из члана 226. КЗ Републике Српске, на штету оштећеног ЕЕ, те су сведоку предочена права и обавезе из члана 95. став 5., 6. и 7., 97., 98., 100. став 2. и 3. и 105. Законика о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине. Након дате изјаве, сведок се изјаснио да жели да прочита записник, није ставио примедбе, а записник су потписали сведок, полицијски службеник и записничар.

Одредбом члана 53. став 1. Законика о кривичном поступку Републике Српске је прописано да осумњичени, односно оптужени мора имати браниоца већ приликом првог испитивања ако је нем или глув или ако је осумњичен за кривично дело за које се може изрећи казна доживотног затвора.

Одредбом члана 74. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку Републике Србије је прописано да окривљени мора имати браниоца ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од осам година или тежа казна, од првог саслушања па до правоснажног окончања кривичног поступка. Чланом 289. став 4. истог закона је прописано да ако осумњичени пристане да да исказ, орган који обавља саслушање ће поступити у складу са одредбама овог законика о саслушању окривљеног под условом да су пристанак осумњиченог да буде саслушан и његов исказ

током саслушања дати у присуству браниоца, а записник о овом саслушању се не издваја из списка и може се користити као доказ у кривичном поступку.

Одредбом члана 47. став 3. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима је прописано да се преузети кривични поступак спроводи према прописима Републике Србије, а процесна радња предузета према прописима државе молиље изједначава се са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, осим ако то није противно основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода.

По оцени Врховног суда, неосновани су наводи бранилаца окривљених којима се истиче да записници о испитивању окривљених сачињени у ПС Сребреница представљају незаконите доказе. Наиме, окривљени јесу држављани Републике Србије, али су предметно кривично дело извршили на територији Републике Босне и Херцеговине-ентитет Република Српска и били ухапшени од органа тог ентитета и испитани у својству осумњичених. Том приликом је орган полиције могао применити само законе који су важали на територији тог ентитета и то Законик о кривичном поступку Републике Српске и Кривични законик Републике Српске.

Одредбом члана 53. став 1. Законика о кривичном поступку Републике Српске је прописано да осумњичени, односно оптужени мора имати браниоца већ приликом првог испитивања ако је нем или глув или ако је осумњичен за кривично дело за које се може изрећи казна доживотног затвора, а окривљенима је било стављено на терет да су извршили кривично тешка крађа из члана 226. став 1. Кривичног законика Републике Српске, за које је прописана казна затвора до осам година, што значи да се радило о кривичном делу за које није обавезна одбрана. Поред тога, окривљенима је претходно предочено да имају право да узму браниоца а окривљени се на записнику изјаснили да не желе да узму браниоца, и обавештени су да се саслушање снима уређајем за аудио снимање, те да имају право да затраже репродуковање снимка како би проверили своју изјаву, а што окривљени нису захтевали, потписали су записнике и нису имали примедбе на исте. Имајући све наведено у виду, записници о испитивању осумњичених сачињени пред ПС Сребреница, по начину прибављања представљају законите доказе и у свему су сачињени у складу са Закоником о кривичном поступку Републике Српске.

По оцени Врховног суда, законитост наведених записника се може ценити само према тренутку њиховог сачињавања и на исте се не могу ретроактивно применити одредбе Законика о кривичном поступку Републике Србије и то пре свега члана 74., на који се позивају браниоци окривљених и који се односи на обавезну одбрану. Ово из разлога што су записници сачињени пред органом Босне и Херцеговине-ентитет Република Српска, а у конкретном случају се ради о кривичном поступку у коме је Основно јавно тужилаштво у Новом Саду преузело кривично гоњење против окривљених по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Бијељини, подручна канцеларија у Сребреници, дакле од органа друге државе, чије законодавство није повређено приликом сачињавања предметних записника.

По оцени Врховног суда, на овај начин није поступљено ни супротно одредбама члана 47. став 3. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, која прописује да се процесна радња предузета према прописима државе молиље

изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, осим ако то није противно основним начелима донаћег правног поретка. У конкретном случају, када је дошло до преузимања кривичног гоњења против наших држављана, по замолници стране државе и условима када су достављени докази који су прикупљени према прописима стране државе и од стране надлежних органа те државе, конкретно искази окривљених које су дали у полицији, у датој процесној ситуацији уколико су искази окривљених дати у полицији, у складу са законом државе молиље, што подразумева да су окривљени упозорени и на околности у погледу права и обавеза приликом саслушања, што је све неспорно испуњено, а што у начелу одговара одредбама нашег ЗКП, који регулишу ово питање, онда се на таквом доказу и исказу може заснивати пресуда.

Свој став да наведени записници представљају незаконите доказе браниоци образлажу и тиме да је над окривљенима том приликом вршена принуда као и уцена, па тако бранилац адвокат Љубомир Апро истиче да су окривљени АА и ББ своје одбране пред полицијским службеницима изнели услед постојања мане воље, под принудом, услед континуираних претњи и физичких напада полицијских службеника, у страху због депортације саокривљене ГГ.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби бранилаца окривљених, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1090/19 од 16.09.2024. године. Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни шест, став један своје одлуке Кж1 бр. 23/25 од 09.04.2025. године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Неосновани су и наводи браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић, у делу да су искази сведока прочитани на главном претресу, иако нису били испуњени услови прописани одредбом члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, јер су сведоци могли бити пронађени и испитани и то сведок ЂЂ, нити су окривљени дали сагласност да се прочитају искази сведока, већ су се томе изричито противили и инсистирали да се испитају пред судом.

Одредбом члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да осим у случајевима посебно прописаним у овом законику, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа обавити сходно применом члана 405. овог законика ако су испитана лица умрла, душевно оболела или се не могу пронаћи или је њихов долазак пред суд немогућ или знатно отежан због старости, болести или других важних разлога.

Из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 17.06.2024. године пред Основним судом у Новом Саду у предмету К.бр. 1090/19, судско веће донело решење да се на основу одредбе члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП прочита исказ сведока ЂЂ који је дао пред Првом полицијском управом –одељење криминалистичке полиције у Сарајеву дана 18.09.2018. године.

По оцени Врховног суда, наведени записник представља законит доказ јер је у свему сачињен у складу са закоником о кривичном поступку Федерације Босне и Херцеговине, исти је потписан од стране сведока, који није имао примедбе на сачињавање истог. Поред тога, испуњени су услови из члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП из разлога што наведени сведок који има пребивалиште на територији друге државе и поред неколико покушаја од стране суда, није могао бити пронађен, те су неосновани наводи браниоца адвоката Катарине Антуновић да је у конкретном случају прекршен закон јер наведени сведок није непосредно испитан пред судским већем које је донело пресуду.

У осталом делу захтева бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат Катарина Антуновић истиче да је суд дерогирао начело контрадикторности одбивши предложене доказне предлоге одбране да се непосредно испитају сведоци ЖЖ, ЗЗ, оштећени и полицијски службеници који су учествовали у сачињавању спорних записника, чиме је повређено право окривљених на одбрану, док је са друге стране судија усвојио све доказне предлоге тужилачке стране. На овај начин је бранилац суштински указала на повреду закона из члана 395. ЗКП. Бранилац окривљених је указала и на повреду закона из члана 16.ЗКП, јер суд није у случају сумње у одређене чињенице поступао у корист окривљеног.

У осталом делу захтева адвокат Катарина Антуновић наводи да не постоји нити један материјални доказ да су окривљени били у време и на месту критичног догађаја, те да су свих пет признања окривљених контрадикторни у погледу количине и врсте одузетог новца, накита и зараде од наводне продаје истог, а суд своју одлуку заснива на оваквим признањима који су наводно сагласни са другим доказима, а што није тачно. Такође, не постоји никаква фото-документација обијања куће и ормана и отисака прстију а снимак на коме се наводно види возило окривљених није саставни део списка, нити постоје други докази да су окривљени уопште поседовали некакав новац и накит и да су било коме исти продали. По оцени браниоца, у конкретном случају се ради о ситуационом кривичном делу окривљених ГГ и ДД, за које остали окривљени нису могли знати, а пресудом није утврђено ни који је допринос извршењу кривичног дела сваког од окривљених појединачно. Бранилац је још истакла да не постоји нити један доказ о претходном договору свих окривљених за извршење кривичног дела, већ су сви били сагласни у полицији да им је возило прокувало, а да су окривљене ГГ и ДД отишле по воду, те да су након повратка рекле осталима да убрзају и да су отуђиле неке ствари. На крају је овај бранилац имала и примедбе на записнике о испитивању сведока путем „Viber“ апликације из разлога што су сведоци испитани у возилу или код куће, уз присуство других лица која су могла да им суфлирају одговоре, и без могућности суочења окривљених са сведоцима, приказа аката у списима предмета који се тичу сведока и које су окривљени у целости спорили.

По оцени Врховног суда, у овом делу бранилац окривљених АА, ББ и ВВ, адвокат Катарина Антуновић суштински оспорава утврђено чињенично стање, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

Бранилац адвокат Катарина Антуновић истиче да је суд као отежавајуће околности на страни окривљеног АА ценио ранију осуђиваност за два кривична дела,

од којих је протекло девет година и која нису истоврсна са предметним делом и за која су се стекли услови за брисање осуде, те да је слична ситуација са већином осуда окривљеног ББ. На овај начин, бранилац је суштински указала на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона из члана 16., 395., 440. и 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ и ВВ, адвоката Катарине Антуновић у односу на наведене повреде оценио недозвољеним.

Бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Љубомир Апро у осталом делу својих захтева наводи да су побијаним пресудама повређене одредбе члана 33. став 2. и 194. став 3. Устава Републике Србије и члана 6. став 3. тачка Ц) Европске конвенције о људским правима и основним слободама, тако што је окривљенима повређено право на одбрану и право да одбрану врши путем браниоца.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописани садржај, па се у разматрање и оцену изнетих навода, није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић